

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesv Religiosi

**Puente, Luis de la
Coloniae Agrippinae, 1616**

Frater Ioannes Ortunius

urn:nbn:de:hbz:466:1-42916

dictus Pater Oiedius eorum Magister, quas mihi aliquoties retulit, & postea etiam scripto dedit, & visæ sunt mihi dignæ quæ huic historiæ infererentur, non solum pro honore Patris Balthassar, qui fuit eorum Magister spiritualis; sed etiam ut exemplorum adeò illustrium memoria id efficiat nunc in religiosis studiosis, quod faciebat dum illi viuerent in eis, qui illos inuebantur.

Frater Ioannes Ortunius.

PRIMUM locum demus Ioanni Ortunio, de quo ego ipse Patrem Balthassarem in quadam exhortatione audiui dicentem: senunquam legisse in vitis Patrum Heremicolarum res grandiores, quàm in hoc Fratre vidisset: cum Metinæ, ubi fuit eius Tyrocinij Magister; tum Salmanticæ, ubi eius fuit Rector literis operam dantis. Ingressus est Societatem, cum esset viginti annorum, cum multis alijs anno septuagesimo primo, inter quos raro sanctitatis exemplo eminebat toto tempore Tyrocinij: sed multò adhuc ampliùs breui illo tempore, quo superuixit cum Philosophiæ operam daret Salmanticæ. Erat præclari ingenij, magnamque curam in suis studijs ponebat; ita tamen, ut nec punctum remitteret de feruore virtutum: ipso enim opere faciliè ostendebat, se multò pluris facere virtutes, quàm Eruditionem. Nominatim autem excelluit in Obedientia, & Mortificatione, tam interna, quàm externa, cum quadam modestia

destia, & adeo exacta ac immutabili morum compositione, vt manifestum faceret testimonium admirandi sui quieti, compositi, & valde mortificati spiritus. Erat tunc Collegij Subminister Pater Ioannes Rodrigus, vir sanctus, valde taciturnus, seuerus, poenitens, & summè obediens in omnibus, quæ Pater Rector illi committeret, vt benè suo munere fungeretur. Commiserat ergo illi, vt Fratres studiosos tam Theologos, quam Philosophos; (& hos maxime, quia erant quasi Nouitij) benè exercet in mortificationibus, & abiectis Officijs. Bonus ergo Subminister ex se aliàs ad huiusmodi exercitia valde propensus, accepto hoc Obedientiæ stimulo, valde diligenter ei satisfacere studuit. quare cum omnes in varijs occasionibus, tum multo ampliùs Ioannem Ortunium (de quo maiorem habebat opinionem) extraordinarijs exercebat probationibus. Expectabat ad portam scholæ, donec lectio absolueretur; & inde statim Fratrem prædictum, & Franciscum Cordubensem, (de quo paulò post dicemus) vocatos, mittebat ad culinam, vt ollas & scutellas lauarent, & alias similes occupationes obirent: quæ quotidie pro illis seruabantur: ad quas multò lætiori vultu, quàm ad audiendas lectiones accedebant; nullis querelis, aut tergiuersionibus; ita vt nec insinuarent quidem, vt sibi liceret recens auditam lectionem repetere. Et quamuis Professor hoc sentiebat, & pro suis discipulis agebat, ne tali tempore occuparentur: illi tamen nihil aliud curabant, nisi vt obediunt, seque magna animi quiete & læticia mortificarent.

IOANNES Ortunius adeo excelluit in hoc, ut eius Obedientia videretur prodigiosa: adeo erat sincera, ad nutum, exacta, ac perfecta: ut in recensendis Exemplis apparebit. Quodam vespere in Hyeme, cum esset ingens tempestas ventorum, & niuium, Pater Ioannes Rodrigus in crepusculo vespertino offendit Ioannē Ortuniū in quodam transitu versus parvam Collegij aream; dixitque illi, Ioannes, exspecta hic, donec ego reuertar: habeo enim aliquid tibi iniungendum. Transiit Pater, sed ob alias occupationes oblitus est, quid Fratri illi dixisset. At bonus Ortunius, atque si fuisset saxum immobile, nec ad punctum inde se mouit, etiamsi ingenti frigore & vento ac niuibus grauiter offenderetur: nona erat iam hora noctis, & cum nec ad primam, nec ad secundam mensam venisset: aduertit hoc vnus ex condiscipulis, retulitque suo Magistro, adhibita est diligentia per totam domum, ut scirent, ubi esset: & non inueniente interrogarunt etiam praedictum Patrem Ioannem Rodrigum, an forte aliquid de illo sciret: qui, oblitus quid Ortunio dixisset, respondit: se nihil de eo scire. Redeunt iterum, ut illum quærant: & tandem valde tardè in eodem transitu illum inuenerunt, frigore valde afflictum, pedibus niue coopertis; quem cum Magister reprehenderet, & quæreret quid tali tempore & hora ibi faceret? magna pace & tranquillitate respondit: Patrem Ioannem Rodrigum iussisse illum ibi expectare, donec reuerteretur; &, quia necdum reuersus erat: ipse exspectasset. Obstupuerunt omnes ad exactam adeo

adeo Obedientiam: & omni dubio procul, nisi
inuentus fuisset, mansisset usque mane cum magna
animi sui lætitia.

IN area eiusdem Collegij erant tunc quidam
lecti cum floribus, distributi à Patre Ministro in-
ter studiosos, ut unusquisque in suo tres aquæ situ-
las quotidie spargeret: quo flores (quia erat æstas)
recentes conseruarentur. Quadam igitur hebdo-
mada cum multum pluisset, nihilominus Ioan-
nes Ortunius quotidie in designato sibi lecto tres
aquæ situlas aspergebat, in conspectu multo-
rum adstantium, monebat illum eius Magister,
quod in tantis pluuijs ipse adhuc lectum il-
lum aspergeret: cui ille magna cum modestia &
humilitate respondit: Pater iussus sum tres situ-
las aquæ quotidie hic spargere; nec dictum fuit;
ut, si placeret, abstinere. Admiratus Pater san-
ctam sui discipuli sinceritatem in obediendo cœ-
cè, tacuit.

SED multò adhuc magis idem Pater obstupuit
raram eius obedientiam in alia occasione. Au-
diebat cum nostris studiosis Fratribus Philoso-
phiam Sacerdos quidam magnæ virtutis & exē-
pli; sed valde rudis & exiguæ adeo memoriæ,
ut lectio, quæ per unam aurem ingrediebatur,
per alteram exiret. Commisit Ortunio
Professor, ut quotidie finita lectione, eam
cum hoc Sacerdote repeteret; & quantum
posset, inuaret, ut eam caperet: fecit hoc
Frater extraordinaria cura ac diligentia, per-
seuerantia, ac amore, respondens illi ad o-
mnia interrogata, quodcumque interroga-
ret, cum incredibili charitate, & nullo vn-
quam

quam impatientia, aut tædij signo edito, etiam si aperte satis aduerteret: laborem suum esse inutilem; & absque vlla spe, quod ille esset aliquid profecturus. Et cum Professor Ortunium interrogaret: quomodo sibi cum socio succederet? solum respondebat: ille facit, quod potest. Omnes mirabantur tantam eius tolerantiam: nam alij condiscipuli tertio die defatigabantur repetitione lectionis cum eo, sed Ortunius constans erat & infatigabilis in ijs, quæ facere iubebatur.

SE D non præteribo, quod ei tunc euenit, quo ostendit, quanti ipse faceret ac veneretur, quidquid vel umbram haberet Obedientia. Sedebant initio renouationis studiorum ad sanctum Lucam, super quosdam lapides, ut suam lectionem repeterent: quos videns Superior, dixit lepidè: *in mensibus erratis, super lapidem nō sedeat*; ille, qui adeo Obedientia studebat, verba Superioris ita serio accepit, ut ex tunc, usque ad finem Aprilis, etiam si socius super lapidem sederet, ipse potius staret: cum autem mensis Maius coepit, ipse quoque sedebat: & cum aliqui hoc notarent: mysterium ab eo exquisierunt: quibus syncerrimè respondit: Patrem Rectorem dixisse, ne in mensibus, quorum nomina habent R. super lapidem sederent; ac propterea se usque ad initium Maii non sedisse.

HANC eandem veritatem, & exactam rationem tenebat in omnibus rebus Obedientia, etiam minimis: sæpius enim euenit sribenti, ut vel ordinaria campana, vel nomine Superioris ad aliquid aliud vocaretur: & statim ingrediens,

cui

cui id licebat, chartamque videns, in qua ille scribebat, inuenit inchoatam literam, nec absolutam, vt celeriter, & sine mora, iuxta regulam iret, quò vocaretur. Hinc etiam ratio illa orta est, ad eò exactè faciendi examen particulare de vno solo defectu pro more Societatis, obseruatis omnibus eius documentis vsque ad minimum, adnotandi & conferendi defectus vnus diei cum altero; quod obseruauit etiam in extrema ægritudine, vsque ad diem præcedentem ipsam mortem. semper enim habuit libellum, in quo eos notabat, absconditum, ne quis illum videret: in quo voluit P. nostrum S. Ignatiū imitari, de quo idem scribitur. valde. n. magno honori cōmodoq; sibi ducebat, quod vestigia sequeretur S. Fundatoris, quē D. N. tanquā Ducem ipsi dedisset.

QVId verò dicemus de ijs, quæ ille in Extremo suo morbo egit, ac perpeffus est? habuit. n. occultū quoddam vlcus cum ingenti cruciatu, quod prohibebat ipsū sedere quod per dies aliquot occultauit: tum quòd non vereretur tantū periculū, atq; reuera erat: tum quòd ob insignem suam honestatem erubesceret Chirurgus illud ostendere. Dolor cogebat illum, aliquod signum edere, vt in schola nō posset rectus sedere, sed quasi ad vnum latus: quod Professor aduertēs, causā requisit: cui ille respōdit, esse quēdā tuberculum in loco sessionis: tūc Professor replicauit: ppter vnū tuberculū sic sedebis? cui Ortunius, optimè dicit, inquit, R. V. quare p tres sequētes dies, etiā si graues dolores sentiret, rectè sedit, nullo indicio suos dolores p dēs: sed malū ad eò creuit, vt iussu Superioris oportuerit medico, & Chirurgus locū ostēdere; q vidētes, statim

statim agnouerunt ingens imminere periculum, Et cum malū ad interiora valde penetrasset, horrendas carnificinas, & cruciatus adhibuerunt: ipse verò tanquam saxum quoddam, nec manum cruciantis refugiebat, nec doloris vllum signum edidit, aut questus est: omnibus stupentibus heroicam adeò illius patiētiam, & animi fortitudinē. omnibus ipsum visitantibus lætum semper vultū ostendebat, & placidē ac iucundē respondebat: sum in manibus Dei, faciat mecum iuxta sanctissimam suam voluntatem: nec metuo de manu eius mortem, nec dolor me terret. Tandem peruenit ad extremum suorum laborum; & apertē est illi dictum, nullum superesse remedium. Gausus est S. Frater, mortis suæ audito nuncio. Fecit Confessionem generalem P. Stephano Quedio Professori suo, copiosas fundēs lacrymas ob sua peccata, quæ tamen adeò erāt leuia, vt Confessarius affirmarit, non solū se non inuenisse vllū peccatum lethale, aut de quo, q̄ tale fuisset posset dubitari; sed neq; peccata venialia grauiā malitiosē, & aduertenter facta: cū tamen in flore esset tunc suæ iuuentutis, vt qui 23. ætatis annum non excederēt. Peracta Confessione, magno cordis affectu, & lacrymis à P. Rectore petijt, vt iuberet, aliquid sibi importari, super quem posset exspirare: nam magnū sibi fore solatium, quod posset videre se mori iuxta merita grauissimarum suarū culparū. His & alijs valde inflammatis amoris Dei affectibus, cū reliqua Sacramenta suscepisset, spiritum suum Deo reddidit, cū ea suauitate, & pace, quā sancta eius vita fuit promerita, quæ verē fuit admirabilis: eius silētium perpetuum, charitas erga omnes ingens

ingens, honestas, & puritas Angelica, etiam dum se indueret & exueret; tanta erat conscientia eius puritas, ut eius Magister, & alij etiam attentè observantes an defectum aut imperfectionem aliquam in eo deprehenderent, nihil tamen tale animadvertere potuerint. Ad solatium autem domesticorum habuit P. Balthassar quādam exhortationem de heroicis sancti huius Fratris virtutibus, de quibus dixit, quod superius insinuavimus: quæ non minorem adferebant admirationem, quam quæ de sanctis Patribus in Eremito existentibus referuntur. Sed cum Deus noster idem sit semper, nec minus eius sit abbreviata, non adeo mirandum est, quod & nunc adeo sit liberalis in gratijs ac beneficijs erga ferventes suos servos, quemadmodum fuit in sæculis præteritis. Si enim voluerimus ipsius gratia cooperari, efficiet ipse in omnibus, & per omnes, qui se disposuerint, res verè admirandas, & infinita sua magnitudine & bonitate dignas.

Frater Franciscus Cordubensis.

SOcius Ioannis Ortunij in Tyrocinio & in Philosophia fuit Franciscus Cordubensis filius Ducis Cardonæ & Segoræ, Marchionis Comarenfis: qui cum fuisset Vniuersitatis Salmanticensis Rector, Deusq; eius cor tetigisset, ingressus est Societatem eodem Anno 71. fuitque Metinæ in Tyrocinio sub P. Balthassare, & postea Salmanticæ eodem Rectore, ubi Philosophiæ ac Theologiæ operam dedit. Ab ipsis initijs valde sibi cordi accepit, ad perfectionem anhelare:

X 5

adeo